

[Bouet.]

me i betragtning. Nu kan det siges, og det var det, det ærede medlem hr. Melchior Kjeldsen var inde på, at hjælpen bliver givet generelt, og deri ligger vel underforstået dette, at hjælpen måske kan komme arbejdere tilgode, som i tiden forud for arbejdsløshedsperioden har haft en indtægt, der er lige så stor som den, andre arbejdere får uden en arbejdsløshedsperiode. Men ser man på arbejdsløsheds-kassens medlemmers lønninger, må man indrømme, at der kan vist ikke siges at være mulighed for af disse lønninger at lægge noget til side til imødegåelse af en arbejdsløshedsperiode. De højest betalte grupper af arbejdsmænd har en gennemsnitlig indtægt på godt 31 kr. om dagen, men det er kun en lille gruppe. Den lavest lønnede gruppes indtægt ligger på 19 kr. 76 øre, og tager man en gruppe, der ligger i midten med en dagløn på 24 kr., altså en ugeløn på 126 kr., så kan det jo ikke siges, at det er nogen overvældende stor løn; det er i hvert fald ikke overklasse-mennesker, denne klasse indeholder. Man må også tage i betragtning, at af denne ugeløn betaler de 4 kr. til deres arbejdsløsheds-kasse om ugen foruden udgifterne til andre kontingenter og til den stigende husleje og de stigende priser på fødevarer o. s. v., som det sidste pristal viser.

Af de 74 mill. kr., som nævnte kasse har udbetalt i året 1948—49 i almindelig understøttelse, har medlemmerne selv betalt de 40 mill. kr. og staten altså den mindre portion, 34 mill. kr. Det må man ikke glemme, når man skal bedømme situationen og tage stilling til det foreliggende forslag, at disse medlemmer selv bringer ofre for at sikre sig nogenlunde, når arbejdsløsheden trænger på. Endvidere vil jeg minde om, at bliver en mand arbejdsløs, får han i de første 6 dage ingen understøttelse, og når endelig understøttelsen træder i kraft, får han med 1 barn 10 kr. 65 øre om dagen; først med 6 børn kommer han op på 15 kr. 90 øre, altså lige ved 16 kr. Det er dog et betydeligt nedslag i den indtægt, han hidtil har haft, og hvis han skal købe 10 hl koks, som koster en hundredkroneseddel, spiller det jo en overvældende stor rolle i sådan et lille budget. Derfor kan vi fra vor side medvirke til dette lovforslags gennemførelse, selvom vi er af den opfattelse, at der er andre samfundsgrupper, som sidder lige så hårdt i det, og som man også burde komme til hjælp.

Det ærede medlem hr. Melchior Kjeldsen udtalte, at venstre havde sympati for dette forslag. Ja, det er bare kedeligt, de ikke har noget at have sympatien i. Det ærede medlem henviste til, at kommunerne havde ret

til at yde hjælp, herunder også brændselshjælp, til alle, som var nødstedte. Men jeg gad nok vide, hvorledes man f. eks. her i København skulle foretage undersøgelser og konstatere, om hjælp var nødvendig for de hundredtusinder her i København. Det ville blive et ganske uoverkommeligt arbejde, og desuden er der nok mange — og jeg forstår det så godt —, der ikke bryder sig om at møde til undersøgelse under den offentlige forsorgs bestemmelser. Derfor beklager jeg, at ikke også venstre, som jo altså har sympatien, kan gå med til dette lovforslags gennemførelse. For mig står den anvisning, det har givet, som værende en dårlig undskyldning, en ikke farbar vej.

Med disse bemærkninger skal jeg tillade mig at anbefale lovforslaget til gennemførelse.

Gudiksen: Jeg vil gerne på mit partis vegne anbefale det foreliggende lovforslag.

Chr. Nielsen: Jeg kan fuldtud slutte mig til de bemærkninger, socialdemokratiets ordfører fremkom med, og som han betegnede som den saglige motivering for forslaget fremkomst, nemlig de fortvivlende forhold, der eksisterer for de mere end 100 000 arbejdsløse i vort land som en følge af de voldsomme prisstigninger; men længere ser jeg mig heller ikke i stand til at følge den socialdemokratiske ordfører, for når han efter denne saglige motivering vender sig med en masse taksigelser til ministeren, fordi forslaget er fremkommet, og yderligere gør det på de arbejdsløses vegne, så vil jeg gerne sige, at de arbejdsløse her i landet kan tælles, som ønsker at udtrykke nogen tak til ministeren for det foreliggende lovforslag. Det vil være uhyre få arbejdsløse, der finder anledning til at takke nogen som helst for, at de i dag får lov til at leve praktisk talt under eksistensminimum. Der er derfor intet som helst for de arbejdsløse at takke for, når de nu får denne beskedne hjælp, de har tværtimod krav, de har ret til at forlange, at samfundet kommer dem til hjælp i et helt andet omfang, end dette lovforslag tilsigter. Skal der endelig være tale om at takke i denne forbindelse, så tror jeg, de arbejdsløse forlængst har fundet ud af, at denne tak skal vendes indad imod dem selv, fordi det er lykkedes dem at skabe en arbejdsløshedsbevægelse, som har gjort de offentlige myndigheder opmærksom på, at nu klarer man sig ikke længere med tale-måder.

Med hensyn til lovforslaget er det, som jeg har sagt, kun en beskedne hjælp, men da